

Korte toespraak van de minister-president bij de herdenking van mr. R.M.L.A. Leenders in de Eerste Kamer der Staten-Generaal, 30 september 2003

Mevrouw de voorzitter,

Na vier jaar gemeenteraadslid en twaalf jaar wethouder te zijn geweest in zijn geliefde stad Maastricht, nam Raymond Leenders in maart vorig jaar afscheid van het lokale bestuur.

Hij wilde het iets kalmer aan gaan doen, maar tegelijkertijd zat hij vol nieuwe plannen. Want Raymond Leenders was een doener, die slecht kon stilzitten.

Enkele weken na zijn afscheid als wethouder, werd bij hem een ernstige ziekte geconstateerd. Desondanks bleef hij optimistisch gestemd. Hij wilde zich nuttig blijven maken voor anderen en voor de samenleving. Met een positieve houding en hard werken wilde hij zijn ziekte overwinnen.

In juni dit jaar trad hij toe tot de Eerste Kamer. Hij verheugde zich op de samenwerking met die andere vechter; Johan Stekelenburg. Voor beiden was het erop of eronder. Ze konden elkaar in hun strijd steunen. Maar voor beiden was de ondermijnende kracht van hun ziekte uiteindelijk te sterk.

Raymond Leenders stelde zich niet zomaar kandidaat voor de Eerste Kamer. Als bestuurder van Maastricht wist hij welke invloed wetten en regels uit Den Haag hebben op het leven van mensen. Hij wilde die opgedane ervaring teruggeven aan Den Haag. Het is buitengewoon te betreuren dat hij daartoe niet de kans heeft gekregen.

Bij de uitvaart van Raymond Leenders op 13 september jongstleden, zat de Servaasbasiliek aan het Vrijthof vol. Burgemeester en Wethouders waren aanwezig, en ook veel andere bestuurders en functionarissen.

Maar de meeste banken werden bezet door gewone Maastrichtenaren. Onder hen de leden van de Harmonie St. Petrus & Paulus Wolder-Maastricht, waarvan Leenders voorzitter was.

Het tekent de grote betrokkenheid van Leenders bij zijn stad, waaraan hij zoveel jaar zijn beste krachten had gegeven. Het wel en wee van de stad en haar bewoners gingen hem bijzonder aan het hart. En de liefde kwam van twee kanten.

Tijdens zijn wethouderschap veranderde Maastricht van een oude industriestad in een kennis- en dienstenstad met internationale allure.

Aan die ontwikkeling heeft hij veel bijgedragen. Als wethouder Volkshuisvesting, Financiën en Cultuur zocht en vond hij nieuwe vormen van samenwerking die de stad ten goede kwamen. “Investeren in de duurzame ontwikkeling van de stad bevordert de werkgelegenheid en daardoor investeer je ook in mensen”, zei hij.

Raymond Leenders was bij zijn overlijden pas 51 jaar. Het vervult ons met droefheid dat hij zijn werk als lid van de Eerste Kamer, waarnaar hij met zoveel enthousiasme uitkeek, niet werkelijk heeft kunnen beginnen.

Hij had het ook hier ongetwijfeld heel goed gedaan. Zijn overlijden is een verlies voor Maastricht en Limburg. Maar ook voor onze landelijke volksvertegenwoordiging.

Onze gedachten gaan uit naar zijn vrouw en kinderen, in wier leven nu een gat geslagen is.

We herdenken Raymond Leenders met veel respect en kijken met dankbaarheid terug op zijn werk voor zijn stad, zijn provincie en voor ons land.